

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianae, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Syntaxis Nominvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

S Y N T A X I S

L I N G V A E G R A E C A E, E A

potissimum complectens, quae à Latinis differ

tiunt, IOANNE VARENIO

Mechliniensi Autore.

S Y N T A X I S N O M I N V M.

G E N I T I V V S P O S T
Nomen.

C O M P A R A T I V V M
genitium exigit, signi-
ficatam rem excessam,
Ἀχιλλεύς ἰχυρότερός ἐστιν
Ἄαντιο, Achilles est
fortior Aiace. ὁ δὲ νόστος
χῆρ
γον, nihilo minus. Hinc est, quod 1. Cor
B rinth.

rinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἢ ἀγάπη legimus, maior horum est charitas: pro, maior his. & ad Hebr. 3. καὶ ὅσον πλείονα ἔμω ἔχει ἢ οἶκος ὁ κατασκευάσας αὐτὸν, quanto ampliolem honorem habet domus qui fabricauit illam: pro, ampliolem domo, uel ampliolem quàm domus.

Et multo latius patet hic usus comparatiui cū genitiuo apud Græcos, quàm cum ablatiua apud Latinos. Frequenter enim illi per comparatiuū cum suo casu explicant, quæ Latinis uocibus eodem modo sermonis absurde dicerent. Sed addendum est quàm, aut aliud simile. Δεῖ προσέχειν τῷ ἐμπείρων δόξαις, ὅχ ἢ τῶν ἀκαδέξιων, assentire oportet opinionibus expertorum, non minus quàm demonstrationibus. καλλιόμ δεινὸν ποιεῖν φίλος τῷ ὀθνεῖων, honestius est amicis benefacere, quàm alienis. τοῖς εἰδύσι τῷ ζήτουντων ἡδίων ἢ ἀγωγῆ, scientibus uita suauior est, quàm indagantibus. μάλλον νομίζω σε φίλον τοῦ ἐχθροῦ, magis puto te amicum, quàm hostem. κρείττων λόγος, excellentior

ἀγωγῆ ἐδύ
καί.

cellentior quàm dici posset. *κρείττω τῆς παιδείας* *παιδεία*
δοctrina
 παιδείας, excellentior quàm quem do-
 ctrina emendare posset. *κρείττω μέμψεως* *μίμψις*
accusatio.
 maior quàm ut reprehendi debeat. *σερ-
 ρότορ* λόγων, firmior quàm dici posset.
ισχυρότορ *πείθει*, fortior quàm credi pos-
πείθει
πρηνάθεο.
 set. *μείζον* λόγου ἔργου, opus maius quàm ser-
 mone explicari posset. *ἡττω* ὀργῆς, uel ἔρω-
 τος, minor quàm ut irasci, uel amare posset.

Construitur nonnunquam compara-
 tium mediante coniunctione ἢ, idcirco
 quandoque cum genitiuo, *ὡμίλησα ἀρείο-
 σιν ἢ ὑμῶν*. Quandoque cum eo casu quē
 postulat uerbum adiunctum, *ὡμίλησα ἀ-
 ρείοσιν ἢ ἐπέθ' ὑμῖν*, cōuersatus sum cum ui-
 ris melioribus quàm uos estis. Quan-
 doque cum *ἤτι*, & accusatiuo, *πλέον ἢ κατ'
 ἀνθρώπου*, plus quàm secundum homi-
 nem. Quandoque cum infinitiuo, *νόση-
 μα μείζον ἢ φέρειν*, ægritudo maior quàm ut fe-
 ratur. Cui interdū interponit ὥστε aduer-
 biū digressiuū. *το νόσημα μείζον ἢ ὥστε δ' αὐκὰδ'
 φέρειν*, ægritudo maior quàm ut posset ferri. At
 superlatiuū nihil horū post se admittit.

Admittunt etiam comparatiua plurima aduerbia, λίαν, πάνυ, μάλλον, & similia: ut πάνυ μείζον ἔστι, μάλλον ἐτοιμότερον, multo promptius. Verum superlatiua, quia significant summam intentionem, non item.

Superlatiua adsciscunt genitiuum, sed pluralem duntaxat, ἰχυρότατος ἀπάντων, fortissimus omnium. Cæterum illud, ἄεσσα ἑαυτοῖς διελέχθη, optime sui ipsius disseruit: ponitur loco huius, ἄεσσα τῶν ἄλλων ἑαυτῶν διαλέξεων διελέχθη, optime aliarum sui ipsius disputationum disseruit, id est, inter alias. Non enim fit comparatio ad eam personam, quam significat genitiuus singularis, sed ad alias ipsius disputationes. Similiter, αὐτὸς αὐτὸ κρείττιστος, ponitur loco huius, κρείττιστος τῶν ἄλλων ἑαυτοῖς πραγμάτων. Et ita in alijs.

Sunt etiam nomina quædam, non quidem superlatiua, sed in se habentia natiuam quandam superlatiuorum eminentiam, & ob id similem superlatiuis sortiuntur constructionem, ut δία, μόνος, κορυφαῖος,

φᾶϑ, ἕξοχϑ. δία θεάων, *díua dearum.*
 μόνϑ ἀπάντων, *solus præ omnibus.* λο
 ευφᾶϑ, ἕξοχϑ πάντων, *excellens, exi-*
míus præ omnibus.

Attice ponitur superlativum pro com
 parativo, & illius constructionem obti
 net: quo fit, ut tūc addatur genitivus tam
 singulari, quàm plurali. πλείονσσ ἐμόγη
 σα, pro πολλῶ πλείονσσ ἐμόγησα, *multo*
plus te laboravi. τὰ ἄρρῆνα λιητιώτατά
 ὄσι τῶν δήλων, pro λιητιώτατα, *longe agi*
liores foemellis sunt masculi.

Et e contrario, comparativa capiuntur
 loco superlativorum, πάντων σφώτατϑ
 ὡς ὁ Σωκράτης, pro σφώτατϑ. Sic prime
 Corinth. 13. μείζων ἢ τέτων ἡ ἀγάπη, *ma*
ior his charitas. μείζων dixit, pro μείση.
 Quale & illud Catulli,

Hesperie qui caelo luces iucundior ignis:
 pro, *iucundissimus ignis.*

Superlativum præter genitivum ad
 mittit etiã aliquot adiectiva, πλείσα, πολ
 λῶ, ὄσον, & similia. πλείσα θυλαμονέσα-

B 3 τϑ,

τῷ, maxime felicissimus. πολλῶν μάλιστα,
multo maxime. ὅσον πλείστον, quātum plu-
rimum. ὅσος μέγιστος, quantus maximus.

Præponunt etiam superlatiuus ὡς, me-
diante δυνάμει, aut οἷόν τε, aut alio simili.
ὁπλοῦσι στρατείας ὡς ἐδύνάτω κάλλιστα, arma
uit exercitū quām potuit pulcherrime.
ὡς οἷόν τε ἀρίστα, quām potuit optime.

Loco cuius etiam licet ponere partici-
pium uerbi γινώσκω, mutato superlati-
uo aduerbiali in nominale. Arist. 7. Poli-
tica: ἢ ἡ πόλις κοινωνία τις ὅσων γένεσθαι ζωῆς
ἢ γινώσκουσιν ἀρίστης, ciuitas est societas
quædam uitæ gratia quām fieri potest
optimæ.

Nomina adiectiua neutri generis acci-
piuntur nonnunquam abstractorum lo-
co, & more illorum admittunt geniti-
uum. τὸ σοφὸν τοῦ πατρὸς, pro ἢ σοφία τοῦ
πατρὸς. τὸ τῷ ἀνθρώπῳ κατὰ φύσιν, pro ἢ τῷ
ἀνθρώπῳ κατὰ φύσιν. τὸ ἀγαθὸν τῷ θεῷ, pro ἢ ἀ-
γαθότης τῷ θεῷ.

Adiectiua crebro regunt genitiuū ἐλλεί-
πειν, deficere γένεσθαι, ut μακάριος τῷ θεῷ,
id est,

id est, ἄνεκα τ' θεας, beatus qui ista uideris.

Adiectiua facta per α particulam priuatiuam, adsciscunt genitiuum uel accusatiuum, mediante præpositione πρὸς. ut ἀκληροῦ τῶν πατρῶων, exhæres patrimonio. ἀθέατο τ' ἀληθείας, uel πρὸς τὴν ἀληθείαν, qui non uidet ueritatem. ἀπιστοῦ τῶ του, uel πρὸς τὸ τρι, non credens huic.

Sic Virgil. in 9.

Fidusq; ad limina custos.

Nomina adiectiua possessiua aliquoties transeunt in substantiua neutri generis: & tunc habent genitiuum sui substantiui. ut pro ἰωνικῆ σολῆ, sæpe dicitur ἰωνιῶν τ' σολῆς, Ionica stola.

Sunt & alia quædam adiectiua, quæ substantiue posita genitiuum admittunt. εἰς ὄρον δόξης, pro εἰς ὅστω δόξαν. ὑπὲρ μέγιστον δόξης, pro ὑπὲρ μεγίστω δόξαν. ὑπὲρ μέγα δόξης, pro ὑπὲρ μεγάλῳ δόξαν.

Quod non solū fit in neutro, sed quandoq; etiam in eo genere, cuius est genitiuus adiunctus. πολλή τῆς ὁδοῦ, pro πολλὰ τῆς ὁδοῦ, uel πολλὴ ὁδὸς, multa uia.

B 4

ὁμῆ

ὠμὴν ῥιμείδ᾽, pro ὠμὸν ῥιμείδ᾽, uel
ὠμὴν μείς, pars cruda. πολλὴν τ᾽ σικελίας
ἐπέδραμν, pro πολλὴν τ᾽ σικελίας, multam
partem Siciliae incurfauit. οἱ ἡμίσεις τ᾽ ἄρ-
των, dimidia pars panum.

Item haec, ἀξιῶ, ἀνάξιῶ, ἀπῆρῶ, & si-
milia, genitiuo gaudent. Matth. 3. ποιή-
σατε καρπὸς ἀξίος ῥιμετανοίας, facite fru-
ctus dignos poenitentia. Luc. 10. ἀξιῶ ὁ
ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ, dignus est ope-
rarius mercede sua. ἀνάξιῶ προσούτων δώ-
ρων, indignus tantis muneribus.

Et uerbalia in ἴσος, ποσεισῆος ὑπὸ τῆς δέξω, ποσεισῆος τοῦδε. Quæ differentiam signifi-
cant, ἕτερον, διάφορον, ἄλλο, & similia.
ἄλλῶ τούτου, alius ab hoc. διάφορον ἐκεί-
νου, ab illo diuersum.

Nomina priuatiua, ἀγνός, γυμνός, ὄρφανός,
γνός, γνός, ut, γνός πάντων, indigus
omnium. Et plenitudinis nomina, πᾶσι
πραγμάτων, ὑπὸ πᾶσι, πλήρης.

Quod uis adiectiuum partitiue posi-
tum, adsciscit genitiuum. οἱ γνήσιοι τῶν
φίλων, qui inter amicos ingenui sunt, qua-
le

le etiam illud Plinianum, Ovorum oblonga.

Cum significatur aliquid inesse siue adesse cuiuspiam, quod ad laudem siue vituperium pertinet, per genitiuum effertur. *ἀνὴρ μεγάλῃς ἀρετῇ*, uir magna uirtute. Quod & per accusatiuum dicitur, *σωκεδοχικῶς ἀνὴρ μέγας ἀρετῆν*.

Genitiuus quandoque per se positus, abominantis est. *ἐπιθροσύας*, ô licentiam hominum. *ἐπιτύχης*, ô fortunā. Ponuntur enim huiusmodi orationes loco harum, *ὦ ἐπιτύχης*, uel *φεύ ἐπιτύχης*.

D A T I V V S P O S T

Nomen.

Comparatiuū gaudet datiuo, significante quantitatem siue modum excessus. *μείζων ἐμὲ ἤνι δακτύλῳ*, maior me uno digito. *πολλῶ μείζων*, multo maior.

Adiectiua composita à *σὺν* & *ὁμοῦ*, datiuum postulant. *σὺντροφῶ ἐμοὶ*, colactaneus seu connutritus mihi. *ὁμόφροφῶ ἐκείνῳ*, cum illo eiusdem sententiæ. *ὁμόφροφῶ ἐμοὶ*, unanimis mecum.

B 5 Ad

Adiectiua quæ passiuè capiuntur, adsciscunt datiuum. ἀγνωστον τοῖς πολλοῖς, uulgo ignotum.

Græci per duos datiuos, mediante cōiunctione καὶ, ea proferunt, quæ Latini per unum datiuum, cum aduerbio congregandi, siue cum ablatiuo, præcedente prepositione cum. Ioan. 2. τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γυναῖκα; quid tibi mecum negotij est mulier? Et Matth. 8. uociferantur demones, τί ἡμῖν καὶ σοὶ Ἰησοῦ υἱοῦ θεοῦ; quid tibi rei nobiscum est Iesu filii Dei? Et cap. 27. μή σοι καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ, ne quid rei tibi sit cum iusto illo.

ACCUSATIVVS POST
Nomen.

Græcis passim construuntur accusatiuo nomina adiectiua p̄ synecdochen, in oratione soluta. πλὴν ῥίνα κορυφῆς μεσῶς, nares mucosus plenus. κόσμιον τὸ ἀναβολῶν, ornatus uestem. τὸ χῆμα ἐν πρεπῆς, habitū decorus. Quod etiam per datiuū dici potest, κόσμιος ἀναβολῆ. ὅμοιο τὸ μέγεθος, uel τῶν μεγέθει, ἀνόμοιος ὄψις, uel ὄψις. In

In accusatiuo ponitur etiam quod est secundum aliquid. σοφός τὰ μηχανικά.

Adiectiua gaudent accusatiuo, si sub- intelligas κτλ. ut σύρος καὶ τὸνομα καὶ τὴν πατρίδα, Syrus & nomine & patria. ὀλίγοι τὸ ἀριθμὸν, pauci numero. Sic Virg. in 5. Cressa genus.

Verbalia in εορ adsciscunt datiuum, uel accusatiuum. Hoc fit, quod huiusmodi uerbalia resoluentur per hoc nomen ἀξιόν, & per infinitiuum. Vnde datiuus refer- tur ad hoc nomen ἀξιόν, quod gaudet da- tiuo, ut χρυσέον ἐμοί, id est, ἀξιόν ὅσι μοι τὸ χρῆ- σθαι. ἀρδότερον ἐμοί, id est, ἐμοί ἀξιόν ὅσι τὸ ἀρδῶναι. ἰτητέρον ἐμοί, ἀξιόν ὅσι μοι τὸ ἰγνῶναι.

Accusatiuus uero ad infinitiuum refertur, qui ex natura sua ante se postulat accusa- tiuum. ut χρυσέον ἐμέ, hoc est, ἀξιόν ὅσιν ἐμέ χρῆσθαι. ἰατέρον τὴν νόσον ἀμελοῦντα τῆς αἰτί- ας, id est, ἀξιόν ὅσι τὸν ἀμελοῦντα τὴν αἰτίας ἰᾶ- σθαι τὴν νόσον, medendum est morbo ei, qui negligit causam.

Præter hunc datiuum, uel accusati- uum, regunt casum sui uerbi, ut ἀρδαστέον ἐμοί,

ἐμοί,

ἐμοί, uel ἐμὲ τὸ πρᾶγματθ. quia ἀΐ-
 σκμι τὸ πρᾶγματθ. δοτέον ἐμοί, uel δο-
 τέον ἐμὲ τῷ φίλῳ ἀργύριον. quia δίδωμι
 τῷ φίλῳ ἀργύριον. γραπτεὸν ἐμοὶ ὑπόσολῶ,
 quia γράφω ὑπόσολῶν. Sæpe etiam addi-
 tur his uerbalibus uerbum substantiuū,
 ut sit sermo plenus, ἐσι γραπτεὸν ἐμοί, λε-
 κτέον ὄσιγ. Loco cuius utuntur quandoq̄
 participio, Attice, ut ἐγνων μενετέον ὄν, co-
 gnoui manendum esse. οἶδα γραπτεὸν ὄν,
 noui scribendum esse.

Dicunt & pluraliter γραπτεῖα ἐμοί, pro
 γραπτεὸν ἐμοί, Attico more: quorum est
 uti pluralibus loco singularium.

Efferuntur etiam more nominum ad-
 iectiuorum, λιπτεῖα νόμθ, γραπτεῖα γράμ-
 ματα, γραπτεῖα ἐπισολή. Et ita in alijs.

Atticis eleganter obliquis casibus an-
 tecedentibus, oratio recto casu clauditur
 ut, εὐρεῖν ὄσιν γὰν ἀνθρώποις ἀλληλοφονίαν, μοι-
 χείαν, ἐπιπορκίαν, ἀνδρομανίαν, τὸ πάντων ἕχα-
 τρῶν λακῶν ἰδωλολατρείαν. pro, καὶ ὁ, ἢ ὄσιν
 ἕχατρῶν πάντων λακῶν, ἰδωλολατρείαν, &
 quod omnium malorum primū est, ἰδο-
 lolatriam.

Iolatriam. Ζῆ ἀνθρώπων ἔτη ὀγδοήκοντα, ἢ
 γνῶσκοντα, ἢ ἐκατὸν, τὸ μακρότατον, id est,
 ὅ, ἢ ὅσιν τὸ μακρότατον.

Attici usurpant uocatiuum pro nomi-
 natiuo, Macedones uero et Thessali ecō-
 trario nominatiuū pro uocatiuo. Ho-
 merus, αὐτὰρ ὁ αὐτὰ θυῆς ἀγαμέμνονα λεί-
 πε φορῶντα. uocatiuum θυῆσα posuit, pro
 nominatiuo θυῆνης. Quorum imitatio-
 ne Latini dicūt in nominatiuo poëta pro
 poëtes, propheta pro prophetes.

Apud poëtas adiectiuum sæpe non re-
 spondet suo substantiuo, neque genere,
 neq; casu. κλυτὸς ἵπποδάμεια, pro κλυτῆ ἵπ-
 ποδάμεια, θῆλυς ἔεργη, pro θήλεια ἔεργη.
 ἦλθον ψυχὴ σκῆπτρον ἔχωρ, pro ἔχουσα. αἰδῶς
 ἢ νέμεσις καλυψαμένη, pro καλυψαμένηα.
 Apud Hesiodum, ἀπόλλωνα ἀστράπτωρ,
 pro ἀστράπτουσα. Apud alios scriptores
 uidetur etiam sæpenumero non respon-
 dere genere, Atticorum more, qui parti-
 cipijs singularibus uerborum imperso-
 naliū iungūt neutra nomina pluralia,
 ut ταῦτα δόξαν ἡμῶν, pro ταῦτα δόξαντα
 ἡμῶν.

ἡμῖν. de quo latius postea.

Item substantiuīs foem. iungūt ^{de} actiua in os. Chrysoft. ὑπομνήω θλίψεις διαφόρους, καὶ ποικίλας, sustineo afflictiones diuersa & uarias.

Hoc eo fit, quod Atticis adiectiua in os communiter accipiuntur, maxime in compositis & deriuatis, ut ὁ καὶ ἡ ῥιζοφάγος, ὁ καὶ ἡ ἀρχηγός, ὁ καὶ ἡ δεμίσεργος, λακέρτος, ἐπακτός, ἐπαγωγός, φιλόσοφος, & similia.

Et in desinentibus in os purum, & in ρος, ut ὁ καὶ ἡ θυραῖος, ῥαγδαῖος, παρδαῖος, βίαιος, διαφόρος.

Et in μος, ut ὁ καὶ ἡ βᾶσιμος, θανάσιμος, δεικάσιμος, γνώσιμος, δόκιμος, ὤσιμος, πλωῖμος, ἔριμος. Præter hæc etiam χαῦνος & ἄξιτηλος. ut ἡ χαῦνος γῆ, ἡ ἄξιτηλος συμφορὰ.

Item pro masculino & foeminino eleganter utuntur neutro. δεσποτικώτερον ἀδικία δικαιοσύνης ὄστιν, ἀδικία ἢ ἐσι κερδαλιώτερον δικαιοσύνης, ἢ φύσις ὄστι φιλότεκνον.

Iungūt in hoc schemate interdū plurale cū singulari, χρήσιμ) εἰς ἀγνείαν αἰνεσίαι. q̄ locutiones emphasim quandā habēt.

In

In quibusdam adiectiuis certa quædã subaudiuntur substantiua, quorum aliquot ascribemus exempla, è quibus etiã cætera facile intelligentur. πρὸς ὀρθῶν, subauditur γραμμῶν, uel γωνίαν, ad rectam lineam, uel ad rectum angulū. ἐπ' ὀρθείας εἶν, subauditur γραμμῆς. πλὴν ὑπὸ θανάτου ἵεναι, id est, πλὴν ὑπὸ θανάτου ἀγροσικῶν ὁδῶν ἵεναι, ire uiam quæ ducit ad mortem. πλὴν ὑπὸ θανάτω κεινόμενος, subaudit' ὁδῶν, id est, condemnatus ad mortem. ἐτόρα μ' ἔρεπεσθαι, subauditur ὁδῶν. ἀξίαν ἀκρίνειν, subaudit' ἡμωείαν.

Loco singularium nōnunquam usurpant Attici nomina pluralia, ut εἰς ὅσια πράγματα εἶναι, pro εἰς ὅσιον. Sic τὰ πρῶτα, primū. τὰ ἄρχαϊα, olim. τὰ ἑλδουταῖα, ad ultimum. τὰ μάλιστα, maxime. τὰ ὑστατα, postremo. πολλαπλάσια, multipliciter. πολλά, multū. μέτρια, mediocriter. μεγάλα, magnifice. μηδέτερον, neutrū. δάτερον, alterū. ὅποτερον, utrumlibet. ὑπὸ θάτερον, in diuersum, in alterā partem. ὑπὸ τὰδε ἴ, ἐπ' ἐκεῖνα δε. uel sic, ὑπὸ δάτερον ἴ, ὑπὸ θάτερον ἵ, pro citra &

& ultra dicunt. Et ἕκαστοι, pro ἕκαστος, unusquisque. Similiter superlatiua, ἀλυπότατα, letissime. ἀκοινότατα, impigerime. ἀκλέεστατα, ignauissime. λεχαισμηνώτατα, gratissime. Comparatiua uero non item; nam semper per singulare enuntiantur.

Nomina numeralia composita, dum numerus minor præcedit, proferunt in oratione mediante coniunctione καὶ. ut, τριακαίδεκα, τεσσαρεσκαίδεκα, πεντηκαίδεκα, ἑκκαίδεκα, τρίτος καὶ τριακωσός. loco cuius etiã potest dici, τρίτος πρὸς τοῖς τριακωντα, uel τρίτος ὑπὲρ τριακωσῶ, tricesimus tertius. Sed dum numerus maior præcedit, efferuntur sine coniunctione, δεκατρία, δεκαπέντε, δεκατέσσαρα, δεκάξι. & ita in alijs, quæ sunt infra centum. Nam supra centum proferuntur etiã mediante coniunctione, maiore numero præcedente, ut ἑκατὸν καὶ τεσσαράκοντα.

Ceterum nomina numeralia cardinalia iuncta, sine cōiunctione quidem proferuntur ut dictio composita, non ut oratio,
 ἴο,

τιο, δεκατρία, εἰκοσιτέσσαρα, εἰκοσιέξ. Siue
 ro media sit coniunctio καὶ, proferuntur
 modò ut dictio composita, modò ut ora
 tio, ut τρία καὶ δέκα, uel τριακαίδεκα, τέσσα
 ρα καὶ εἴκοσι, uel τεσσαρακαεἰκοσι.

Ordinalia uero semper efferuntur ut
 oratio, εἰκοσὸς πρῶτθ, ἑβδομηκοσὸς δ'δύτε
 ρθ. Nisi constet ex altero cardinali & al
 tero ordinali, ἐπτακαίδεκατθ, γυνεακαίδε
 κατθ.

Similiter si iungantur plures numeri
 aduerbiales, erit oratio, non dictio com
 posita, ut γυνεάκισ, εἰκοσιάλκισ, καὶ ἐπτακοσιο
 πλασιάκισ: id est, nouies, uicies supra se
 ptingenties.

Si uero precedant numeri cardinales,
 & postremus sit aduerbialis, proferunt
 ut unica dictio composita, nõ ut oratio.
 ut γυνεακαίδεκοσικαὶ ἐπτακοσιοπλασιάκισ, que
 dictio ualet, nouies & uicies supra se
 ptingenties.

Quæ Latini dicunt undeuginti, duo
 deuginti, undetriginta, & similia, Græ
 cis dicuntur hoc modo, δύοιγ δ'εοντα ἑκα

C ἑμ

ἔτη, duodecenteni anni. δύοῖν δούρας
 ἑκατὸν μνᾶς, duodecentenas minas. δύοῖν
 δέσμων ἑκοσι ναῶν, duodeuiginti nauū.

Vel per genitiuū absolutū. τριακοντα
 μιᾶς δέσσης τριήρεις, undetriginta triremes.
 δύοῖν δούρων ἑκοσι ἀνθρώποι, duodeuigin
 ti homines. ἄνδρες δ' εἰσὶν ἑκοσι, undeuiginti.
 ꝑ ᾗ licet dicere, ἄνδρες δὲ ἑκοσι, posito scili
 cet impersonali δέον, loco genitiui absolu
 ti, more Attico, ut in participijs notabit̄.

Potest etiam in omnibus his loco num
 eri maioris poni datiuus numeri ordi
 nalis, ut pro μιᾶς δούσης τριακοντα τριή
 ρεις, dicamus μιᾶς δέσσης τριακοσῦ τριήρει.
 & pro ἄνδρες δ' εἰσὶν ἑκοσι ἀνθρώποι, ἄνδρες δέ
 οντ' ἑκοσῶ ἀνθρώπων, & in alijs similiter.

Dicunt etiam ἵππ' ἑκκ' χίλια, pro mille
 equites, quasi millenarius equitatus. &
 μύρια ἵππ' ἑκκ', pro μύριοι ἵππεις. Quod ge
 nus loquendi non est apud Latinos.

Interrogatiua numeralium sunt. πόσα,
 ad quod respōdetur, δύο, τρία, & alię car
 dinales. ποσᾶν, ad quod respondetur
 δύο, τρία, & alię aduerbiales. πῶς, ad
 quod

quod respondetur, τεῖταθ, δ'δύτορος, τέταρτ°, ordinales. ποσημόειον, id est, quod tæ partis, quasi πόσον μόειόν ὄζειν: ad quod respondetur, τειτημόειον triens, τεταρτημόειον quadrans, & ita in alijs. pro quo etiam dicitur τεῖτον ὑπὸ μοείων, & τέταρτον ὑπὸ μοείων, πέμπτον ὑπὸ μοείων. Sic πολλοσόν, uel πολλοσημόειον, pars una è multis, id est, particula minima. ὀλιγοσόν, pars una è paucis. μυριοσόν, ex infinitis una pars. χιλιοσόν, è mille pars una, hoc est, millesima. His similem formā habet δυοσόν, hoc est, δ'δύτορον ὑπὸ μοείων, semiquinque. quod tamē legisse se apud autores negat B V D A E V S.

A P P E N D I X Q V I N T A.

Quædam nomina construuntur ad uerbiorum loco, ut ὄσον, fermè, circiter. unde ὄσον αὐτίκα, quàm primum. ὄσον ὄδ' ἐπιπῶ, fermè. ὄσον ἤκε ἐπ' ἐμέ, quatenus ad me pertinebat. ὄσον τάχθ, uel ὄτι τάχθ, ᾗ celerrime. Quando autem postponitur dictionibus, significat ualde. ἀμήχανον ὄσον, ualde difficile, θαυμασόν ὄσον, mirum

in modum. pro eodem capitur θαυμασόν
ἡλίκοι. Sic ὀλίγοι ὅσοι, admodum pauci.

Item πολλῶν γε, pro multo minus, nullatenus, ut, εἰ δὲ μὴ τούτων, πολλῶν τῶν γε ἄλλων
ἔσαι τὰ γένη πρὸς τὰ εἶδη, si uero non horū
multo minus, siue nullatenus aliorum
erunt genera præter species.

Sic etiam hi accusatiui, βλέπειν σεμνόν,
βλέπειν βλοσυρόν τι, βλέπειν βασιλικόν, βλέ
πειν μαυικόν.

APPENDIX SEXTA.

Sunt etiam nomina quæ nonnunquā
ornatus gratia inseruntur, & ad senten-
tiam ipsam nihil cōferunt, sed planè abū-
dant, ut τίς, uel τί. Lucian. πρὸς δ' ἦν τοῦτ'
ἔφλω, ad hoc igitur ego respondi. Hinc
dicitur, ὅπως τι, χεδόν τι, πάνυ τι, quod &
πάνυ τι dicitur. Et ποιόσις interrogatiue,
pro ποῖσ', ποίσις ἑνάς, pro ποίσις, πόσις τις,
pro πόσις. & ὁπόσις τις, pro ὁπόσις, ὁποῖός
τις, pro ὁποῖσ', οἷός τις, pro οἷός. Sic Græ-
corū imitatione apud Ciceronem Philis-
lip. secund. abundat quid; Nescio quid,
conturbatus esse uideris.

Ex

Ex hoc schemate fit, quod interrogatiua Græcis nonnunquam duplicentur, hoc modo, ποῖα ποίοις, ποῖθ ποίω, τίς τί-
νι. Sic Aristot. in 4. Polit. τίς δὲ πολιτεία
τίσι, ἢ ποῖα συμφέρει ποίοις, ἐχόμενον δὲ τῶν
ἐρημίων διελεῖν.

S Y N T A X I S V E R -
B O R V M.

N O M I N A T I V V S A N T E
Verbum.

N O M I N A T I V V S pluralis
neutri generis Atticis con-
struitur cum uerbo singula-
ri, τὰ παῖδια παίζε, pro παί-
ζεσι, pueri ludunt. ἴσα βέχει,
pro βέχουσιν, animalia currunt.

Hoc Poëtis etiã fit in masculino & foe-
minino, τ' δ' ἰὼ βῆις κεφαλαί, pro ἦσαν, illi-
us erant tria capita. μελιγάρον ὕμνοι ὑπέ-
ρων ἀρχαὶ λόγων τέλλεται, pro τέλλοντι, dul-
cisoni hymni facti sunt initia posteriorū
sermonum.

C 3 In